

# İman iyiliği, iyilik kerameti

**Ali Karakaş: “Uhuvvet Risalesinde geçen kerîm olana iyilik yapmak ne demektir?”**

## **MÜ’MİN İMANIN KERAMETİNE ULAŞMIŞTIR**

Uhuvvet Risalesi, Risale-i Nur’un yıldızlarından birisidir. Uhuvvet Risalesinin yıldız kavramlarından birisi de “mü’minin şe’ni kerim olmaktır” kavramıdır.

Kerîm esma-i hüsnadandır. Allah’ın cömertlik, kerem ve şeref sahibi olduğunu; ikram, iyilik ve ihsanının bol oluşunu ifade eden bir güzel isimdir.

Aynı kökten gelen keramet, Allah’ın kuluna hususî iyiliği, lütfu ve ihsanı demektir.

Mü’min, en güzel iyilik ve keramet olan imana ulaşmıştır. İman iyiliği ve kerameti, mü’minin bütün huylarını, ahlâkını ve davranışlarını kendi rengine boyamıştır. İman boyasına girmiş kişinin, bütün iyilik türlerini üzerinde taşıması, bunları yaşayıp göstermesi ideal olandır.

Fakat bu pek kolay olmaz şüphesiz. Çünkü iyilik türlerinin her birini taşımak ve yaşamak ayrı ayrı imtihan konusudur. Bazısından eksi alabilir, bazısından sınıfta kalabilir insan.

Çünkü sonuçta o mü’mindir, ama melek değildir.

Hataları, kusurları, yanlışları, günahları eksik olmaz. Bazen kullara karşı, bazen de düpedüz Allah’a karşı hatalar ve yanlışlar yapar.

Hatadan ve yanlıştan kendisini tam olarak arındırmadan da ömrü geçer gider. Allah’a döndüğünde Allah hataları ve kusurları affediyor.

Mü’min bunu biliyor ve çoğu defa pişman olup tövbe ediyor; Allah da kusurlarını bağışlıyor.

Kulun kendi içinde Allah’a karşı kusurlarını itiraf etmesi pek zor değil. Bunu severek yapıyor. Dilinden ve kalbinden tövbeyi düşürmüyor. Burada bir problem yoktur.

**YA KULDAN ÖZÜR DİLEMEK!**

Asıl problem kullara karşı hata ve kusurlarda ortaya çıkıyor. Bir insana karşı hata yapmaya gör; ne sen vaktinde özür dileyebiliyorsun, ne karşı taraf seni affedebiliyor! Problem burada!

Burada ipler kopuyor!

Bu noktada mahşerde işimiz hayli zora benziyor.

Adavet edene adavet besliyoruz. Kötülük yapana kötülük yapıyoruz. Fenalık yapanı doğduğuna bin pişman ediyoruz. Yanlış yapanın burnundan getiriyoruz. Hata kabul etmiyoruz.

Özür dilemeyi rezillik sayıyoruz, zillet sayıyoruz.

İyilik yapanı enayi görüyoruz.

Oysa imanımız bize inadına muhabbeti, karşılıksız iyiliği, hatayı affetmeyi, mü'minleri bağışlamayı emrediyor. İmanımızın şe'ni bunlardır.

Unutmayalım ki, bir yanlışta imanımızın iki türlü şe'ni ortaya çıkıyor:

1- Yanlış biz yaptığımızda derhal özür dilememiz ve helâlleşmemiz.

2- Yanlış mü'min kardeşimiz yaptığında ise özür dilese de, dilemese de onu affetmemiz.

## **MÜ'MİNİN ŞE'Nİ KERÎM OLMAKTIR**

Mü'minden bir yanlış gördüğümüzde bizim ona ikramımız, onu affetmemizdir. Üstad Bediüzzaman'ın ifadesiyle: "Senin ikramınla sana musahhar olur."1

Yani onu elde edersin. Yani adaveti varsa biter, yanlış varsa yanlışından döner, özür dilememişse özür diler, husûmeti sürdüreceksen sürdürmez, bitirir, kırgınlığı varsa sona erer. Sana karşı yüz bulamamışsa, yüz bulur.

Yani senin affınla şeytanın ona sokulacağı delik kalmaz.

Affetmezsen şeytan ona bir sürü delikten sokulur ve düşmanlığı körükler.

Affedersen mü'min kardeşini şeytanın oyuncağı olmaktan kurtarmış olursun.

İşte Kur'ân bu iki türlü faydayı ve kerameti sağlamak için buyuruyor ki:

"Mü'minler boş sözlerle ve çirkin davranışlarla karşılaştıkları zaman, izzet ve

şereflerini muhafaza ederek oradan geçip giderler.”2

“Eğer onları affeder, kusurlarına bakmaz ve bağışlarsanız, şüphesiz ki Allah da çok bağışlayıcı ve çok merhamet edicidir.”3

Bediüzzaman'ın, “Zâhiren leîm bile olsa, İmân cihetinde kerîmdir.”4 sözünden, mü'minin affedilmez kusurları olsa da, affa liyakati bulunduğunu anlıyoruz.

Yukarıdaki âyetten de anlıyoruz ki, her ne kusur işlemiş olursa olsun, mü'mini affetmek ibadettir.

### **Dipnotlar:**

1- Mektubat, (yeni tanzim), s. 447.

2 - Furkan Sûresi: 72.

3 -Teğabün Sûresi: 14.

4- Mektubat, s. 448.